

ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲಿ ಕಲಿಕಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಲು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲು. ಇಂದು ಶಾಲಾ ತರಗತಿಗಳೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಹು ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಸಂವೇದನಾಶೀಲವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲೂ ಸಂವೇದನಾಶೀಲತೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಬದ್ಧತೆ ಬೇಕು.

ಬಡಗೇಲ

ರಾಜ್ಯದ ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳ ಓದುವ ಹಾಗೂ ಬರೆಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬಿಹಾರ ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯ ಪ್ರದೇಶದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿದೆ. ದಕ್ಷಿಣದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಜನರು ಬುದ್ಧಿವಂತರು ಎಂಬಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಹುಸಿ ಮಾಡುವ ಈ ಅಂಶವನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಯ ಪ್ರಧಾನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಡಾ.ಆರ್.ಜಿ. ನಡದೂರ್ ಅವರೇ ಬಹಿರಂಗ ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯಕ್ಕೆ ಹಣದ ಕೊರತೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯಕ್ಕಿಂತ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಇಲಾಖೆ ರೂ 9,000 ಕೋಟಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ, ವಿವಿಧ ಇಲಾಖೆಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ವ್ಯಯಿಸುವ ಮೊತ್ತ ರೂ 12,000 ಕೋಟಿ ಎಂದು ಯೋಜನಾ ಇಲಾಖೆಯೂ ತಿಳಿಸಿದೆ. ಹಾಗಾದಾಗ ಸಮಸ್ಯೆ ಏನು? ಬದ್ಧತೆ ಇರುವ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಕೊರತೆ.

ಹೌದು. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳು ಜಾರಿಯಾಗಿವೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸರ್ವ ಶಿಕ್ಷಾ ಅಭಿಯಾನ (ಎಸ್‌ಎಸ್‌ಎ)ದ ಜೊತೆಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವೂ ಹಲವಾರು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಂಡೇ ಬರುತ್ತಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟ ಸುಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಫಲಿತವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವ ಗಾಬರಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೇ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು 8ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಶೇ.65 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಓದಬಲ್ಲರು. ಅದೇ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇ.92 ಹಾಗೂ ಬಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಶೇ.83 ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವರದೇ ಭಾಷೆ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಓದಬಲ್ಲರು. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ 5ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಶೇ.21ರಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಗಣಿತ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಿಡಿಸಬಲ್ಲರು. ಆದರೆ ಅದೇ ಮಧ್ಯಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇ. 65 ಹಾಗೂ ಬಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಶೇ. 52ರಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಗಣಿತ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಿಡಿಸಬಲ್ಲರು. ಈ ಪ್ರಮಾಣದ ಕಳಪೆ ಫಲಿತಾಂಶಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನು ದೂಷಿಸುವುದು? ಏನಿಲ್ಲಾ ಯೋಜನೆಗಳು, ಹಣಕಾಸು ನೆರವು ಇದ್ದರೂ ಅನುಷ್ಠಾನದ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ನಿಷ್ಠೆ ಹಾಗೂ ಬದ್ಧತೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಯ ಸದುದ್ದೇಶಗಳೇ ವಿಫಲವಾಗುವ ದುರಂತದ ಸ್ಥಿತಿ ಇದು.

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಲು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲು. ಕಳಪೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಕಲಿಕೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ದೂಷಿಸುವುದು ಈ ಹಿಂದೆಯೂ ನಡೆದಿದೆ. ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಬದ್ಧತೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರೇರೇಪಣೆಯ ಕೊರತೆ ಇರುವುದನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ನಾಯಕರು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ಈಚಿನ ದಿನಗಳ ವಿದ್ಯಮಾನ.

ಐವತ್ತರ ದಶಕದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂಬುದು ಅದನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸೌಲಭ್ಯ ಇರುವ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಗೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ನಂತರ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಬೇರೂರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆ ಸೇರಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅರವತ್ತರ ದಶಕದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾದವು. ಜೊತೆಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ಕವಲೊಡೆದವು. ಸ್ಥಿತಿವಂತರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗತೊಡಗಿದ್ದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೇ. ಹೀಗಾಗಿ, ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು 'ಬಡವರ ಶಾಲೆ' ಎಂಬಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬೇರೂರತೊಡಗಿತು. 1980 ಹಾಗೂ 90ರ ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲಾ ದಾಖಲಾತಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಲಾಯಿತು. ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆ ಬಿಡದಂತೆ ಉತ್ತೇಜನ ನೀಡಲು ಅವರನ್ನು ಮುಂದಿನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ತೇರ್ಗಡೆ ಮಾಡುವ ಪರಿಪಾಠ ಬೆಳೆದಂತೆ ತರಗತಿಯೊಳಗೇನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿತು. ಜೊತೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ ಹಲ ಬಗೆಯ ಕೆಲಸಗಳ ಒತ್ತಡಗಳು. 'ಗುರು ದೇವೋ ಭವ' ಎಂಬ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯದ ಗೌರವಾನ್ವಿತ ಸದಸ್ಯರಾಗಿದ್ದ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಈಗ ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತದ ಶ್ರೇಣೀಕೃತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಳಹಂತದ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರರಷ್ಟೇ. ಶಿಕ್ಷಕರ ವೇತನ ಶ್ರೇಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಸುಧಾರಣೆಯೇನೋ ಆಯಿತು. ಹೀಗಿದ್ದೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಣೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಇಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲುಪಲು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಈಗ ಶಾಲಾ ತರಗತಿಗಳೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಹು ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಸಂವೇದನಾಶೀಲವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲೂ ಸಂವೇದನಾಶೀಲತೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಬದ್ಧತೆ ಬೇಕು. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲಿ ಹಲವು ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಣೆ ತುಂಬುವ ಕೆಲಸವೂ ಆಗಬೇಕು. ಹಾಗಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಈ ವರ್ಷ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಆಚರಿಸಲು ಹೊರಟಿರುವ 'ಸ್ವಚ್ಛ ಓದು, ಸ್ವಚ್ಛ ಬರಹ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ವಿಕಾಸ ವರ್ಷ' ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಬಹುದೇನೋ.

■ ಸಿ. ಜಿ. ಮಂಜುಳಾ